05/03/2020

Θεανώ Μουσδελεκίδου: Μια θαυμαστή Ιεραπόστολος

/ Ορθόδοξες Προβολές

Του Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιεροθέου

Ὅπως πληροφορηθήκαμε, τά ξημερώματα τῆς 3ης Μαρτίου 2020 κοιμήθηκε στό Κολουέζι τοῦ Κονγκό ἡ Ἰεραπόστολος «μητέρα» Θεανώ Μουσδελεκίδου, πού καταγόταν ἀπό τήν Ἔδεσσα καί τήν γνώριζα ἀπό τά χρόνια ἐκεῖνα πού διακονοῦσα ὡς Ἱεροκήρυξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας.

Ἡ Ἔδεσσα εἶναι ἡ πόλη πού γαλούχησε μεγάλους Ἱεραποστόλους. Πρῶτος ἦταν ὁ Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Παπασαραντόπουλος, τόν ὁποῖον ἔφερε στήν Ἔδεσσα ὁ τότε Μητροπολίτης Παντελεήμων Παπαγεωργίου, ὁ μετέπειτα Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης, καί μάλιστα ἔμεινε μαζί του στό Μητροπολιτικό Οἴκημα. Δεύτερος ἦταν ὁ Ἀρχιμ. Χαρίτων Πνευματικάκης, Ἱεροκήρυξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐδέσσης. Ἐκεῖ γνωρίσθηκαν μέ τόν π. Χρυσόστομο καί ἀργότερα τόν ἀκολούθησε στήν Ἀφρική. Τρίτος ἦταν ὁ Ἀρχιμ. Ἰγνάτιος Μαδενλίδης, ἀργότερα Μητροπολίτης Πενταπόλεως, πού γνώρισε καί τούς δύο στήν Ἔδεσσα καί ἀργότερα ἀκολούθησε τόν Πνευματικό του π. Χαρίτωνα στήν Ἱεραποστολή. Καί τέταρτη ἦταν ἡ Ἐδεσσαία

Θεανώ Μουσδελεκίδου, πού ἀκολούθησε τούς προηγουμένους στήν Ἱεραποστολή.

Ὅταν δῆ κανείς τήν ζωή τῶν τεσσάρων αὐτῶν Ἱεραποστόλων, θά διαπιστώση ὅτι ὑπάρχει ἕνας ἐσωτερικός σύνδεσμος, μιά ἐσωτερική μυστική ἑνότητα μέ κέντρο τήν Ἔδεσσα, ἡ ὁποία πράγματι ἀναδείχθηκε ὡς μιά πόλη μεγάλων Ἱεραποστόλων τῆς Ἀφρικῆς. Καί ὅπως ἡ Ἔδεσσα εἶναι κατά τήν ὀνομασία της πόλη «πολλῶν ὑδάτων» καί φημίζεται γιά τόν θαυμαστό καταρράκτη της, ἔτσι τώρα θά φημίζεται καί γιά τούς μεγάλους Ἱεραποστόλους πού ἀνέδειξε καί ἔγινε πόλη τῶν καταρρακτῶν τῆς Ἱεραποστολῆς στήν Ἀφρική.

Ἡ ἴδια διηγεῖται: «Στά δύσκολα χρόνια τῆς Κατοχῆς εἴχαμε τή μεγάλη εὐλογία νά ἔχουμε καλό ποιμένα, τόν Μητροπολίτη Ἐδέσσης καί Πέλλης, τόν μακαριστό Παντελεήμονα (μετέπειτα Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης) καί τούς ἀξιόλογους πνευματικούς συνεργάτες του, τόν π. Χρυσόστομο (Παπασαραντόπουλο), τόν παππούλη καί ἐξομολόγο μας, ὡς παιδιά τῶν κατηχητικῶν τότε ἐμεῖς, καθώς ἐπίσης καί τόν π. Χαρίτωνα (Πνευματικάκη), ὁ ὁποῖος, μέ τήν ἀκάματη δραστηριότητά του καί μέ τά πύρινα κηρύγματά του, ἀγκάλιασε ὅλους τούς νέους τῆς ἐποχῆς καί τούς χάραξε πορεία ζωῆς. Τά κατηχητικά, οἱ κύκλοι Ἁγίας Γραφῆς, ὁ λόγος του ἔγινε βίωμα ζωῆς» (tastv.gr).

Γνώριζα ἀπό παλαιά πολύ καλά τήν Θεανώ Μουσδελεκίδου. Κατ’ ἀρχάς τήν ἔβλεπα νά βοηθᾶ τόν σύζυγό της στό παντοπωλεῖο καί φαινόταν ὡς μιά ἀξιοπρεπής, εὐγενής, σοβαρή καί ἐξυπηρετική κυρία, μέ ἐξαιρετική ἐξωτερική ἐμφάνιση. Τήν συναντοῦσα καί στόν κεντρικό δρόμο πού ὁδηγεῖ ἀπό τόν Ἱερό Ναό τῆς Ἁγίας Σκέπης πρός τόν Μητροπολτικό Οἶκο ὅπου ἔμενα, ὅταν πήγαινε νά δῆ τήν εὐγενέστατη καί ἀρχόντισσα μητέρα της Ἑλένη Ἀντωνιάδου, πού ἔμενε μέ τόν καθηγητή υἱό της καί τήν οἰκογένειά του ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπό τήν Ἱερά Μητρόπολη. Ἡ σοβαρότητά της ἦταν στενά συνδεδεμένη μέ τήν εὐγένειά της καί τήν χαρούμενη ὄψη τοῦ προσώπου της, διέκρινα μέσα της μιά ὁρμή.

Ὅταν ἐκοιμήθη ὁ σύζυγός της, ἐπειδή δέν εἶχαν παιδιά, ἄρχισε νά προβληματίζεται γιά τό τί θά κάνη στό ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς της. Δέν τήν ἱκανοποιοῦσε τό νά διατηρήση τό παντοπωλεῖο καί ἤθελε νά προσφέρη τίς δυνάμεις της στήν κοινωνία καί τήν Ἐκκλησία.

Τότε ἦταν πού τήν γνώρισα καλύτερα, διότι μέ πλησίασε γιά νά μέ ἐνημερώση γιά κάποια σχέδιά της. Σκέφθηκε καί ἀποφάσισε νά μετατρέψη τήν εὐρύχωρη οἰκία της σέ χῶρο, ὅπου θά ἔμεναν μαθήτριες πού προέρχονται ἀπό τά πέριξ τῆς Ἐδέσσης χωριά καί πήγαιναν στά Γυμνάσια καί τά Λύκεια τῆς πόλεως, παρακινούμενη ἀπό τό ἴδιο πού ἔπραξε ἡ Μαρία Ἀρτοπούλου.

Σχεδιάσαμε καί προχωρήσαμε μαζί τήν λειτουργία ἑνός ἀτύπου Οἰκοτροφείου, μιᾶς «Μαθητικῆς Στέγης». Στήν πραγματικότητα δέν ἦταν Οἰκοτροφεῖο, ἀλλά μιά μεγάλη οἰκογένεια μέ πολλές μαθήτριες, πού ἔμεναν μαζί, σάν νά τίς φιλοξενοῦσε ἐκείνη, καί ἡ ἴδια φρόντιζε γιά τήν ἑτοιμασία τοῦ φαγητοῦ καί εἶχε τήν γενική ἐπίβλεψή τους. Ἦταν πραγματικά μιά πνευματική οἰκογένεια.

Ἐκείνη ἦταν πολύ χαρούμενη γιά τό νέο αὐτό ἔργο, πού τῆς ἔδωσε μεγάλη ἔμπνευση, τό ἀσκοῦσε μέ ὑπευθυνότητα καί ἀναπλήρωσε τήν ἔλλειψη τῆς οἰκογένειάς της. Ἔτσι ἔβλεπε ὅλες τίς μαθήτριες ὡς δικά της παιδιά καί ἀνταποκρινόταν σέ αὐτές ὡς μητέρα τους. Αὐτό ἦταν οἰκονομία Θεοῦ, γιατί ἦταν ἕνα στάδιο προετοιμασίας της γιά τήν ἱεραποστολή στήν Ἀφρική.

Μέ τήν ἐπικοινωνία πού εἴχαμε μέ καλοῦσε συχνά τά βράδυα στήν «Μαθητική Στέγη» γιά νά συζητῶ μέ τίς μαθήτριες, τό ἴδιο ἔκανε καί ὁ Μητροπολίτης Καλλίνικος. Θαυμάζαμε ὅλοι τόν ἱεραποστολικό ζῆλο τῆς κ. Θεανοῦς.

Ἡ ἴδια διηγεῖται: «Τό 1980, μέ τήν καθοδήγηση τοῦ πνευματικοῦ μου καί ἐπί μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ἐδέσσης καί Πέλλης κ. Καλλινίκου, μετατρέπω τό σπίτι μας σέ μαθητική στέγη καί ἐπί 10 χρόνια φιλοξενῶ κοπέλες ἀπό τήν γύρω περιοχή, πού ἐπιθυμοῦσαν νά φοιτήσουν στό Γυμνάσιο. Τό σπίτι λειτουργοῦσε σάν μία μεγάλη οἰκογένεια, μέ τήν πνευματική καθοδήγηση τοῦ Μητροπολίτη μας καί μέ πνευματικό τότε τόν π. Ἱερόθεον, Μητροπολίτη Ναυπάκτου σήμερα» (tastv.gr).

Ἀργότερα ὁ νέος Μητροπολίτης Ἐδέσσης Χρυσόστομος εἶχε τίς δικές του ἀπόψεις καί ἐκείνη ἐξαναγκάσθηκε νά κλείση τήν «Μαθητική στέγη», ἐκφράζοντας ἔτσι τό ἐκκλησιαστικό της φρόνημα καί τόν σεβασμό της στούς ἐκκλησιαστικούς θεσμούς.

Ὅμως, εἶχε πολλές δυνάμεις, μεγάλη ὄρεξη νά προσφέρη στόν ἱεραποστολικό τομέα. Θυμᾶμαι ὅτι συζητήσαμε ἐκτενῶς τό θέμα αὐτό καί ἐκείνη συμβουλεύθηκε τόν ἐξ Ἐδέσσης Ἀρχιμ. Ἰγνάτιο Μαδενλίδη καί τελικά ἔλαβε τήν ἀπόφαση νά μεταβῆ στήν Ἱεραποστολή στό Κολουέζι τοῦ Κονγκό, στήν Ἱερά Μητρόπολη Κατάνγκας, στήν ἀρχή δοκιμαστικά καί ἔπειτα μόνιμα.

Μετέβη ἐκεῖ καί ἄρχισε μέ ζῆλο τό ἱεραποστολικό της ἔργο. Κατά καιρούς μοῦ τηλεφωνοῦσε καί ἐρχόταν στήν Ναύπακτο σέ ἑορταστικές ἡμέρες. Μάλιστα ἔδωσε σέ ἕνα «μαυράκι» τό ὄνομά μου γιά νά θυμᾶται τήν συνεργασία μας στήν Ἔδεσσα.

Τόν Ὀκτώβριο τοῦ ἔτους 2007 ἡ μητέρα Θεανώ ἦλθε στήν Ναύπακτο γιά νά μοῦ εὐχηθῆ γιά τήν ὀνομαστική μου ἑορτή. Τότε ὁ Ἀρχιμ. π. Καλλίνικος Γεωργᾶτος, πού ἡ μητέρα του ἦταν φίλη τῆς κ. Θεανοῦς, τῆς πῆρε συνέντευξη ἀπό τήν ὁποία, μεταξύ τῶν ἄλλων, προῆλθε καί τό κατωτέρω κείμενο, τό ὁποῖο δείχνει τόν τρόπο

πού ἐργαζόταν ἡ Ἱεραποστολή καί τό ἔργο τῆς μητέρας Θεανοῦς.

«Στό κέ-ντρο τῆς ἱ-ε-ρα-πο-στο-λι-κῆς δρά-σης βρί-σκε-ται ὁ Ἱ-ε-ρός Να-ός τοῦ Ἁ-γί-ου Γε-ωρ-γί-ου στό Κο-λου-έ-ζι. Εἶ-ναι τό κέ-ντρο τῆς λα-τρευ-τι-κῆς καί μυ-στη-ρια-κῆς ζω-ῆς τῶν ἱ-ε-ρα-πο-στό-λων, τῶν συ-νερ-γα-τῶν τους καί τοῦ ὀρ-θο-δό-ξου λα-οῦ τοῦ Κο-λου-έ-ζι. Κτί-σθη-κε τό 1950 ἀ-πό τήν ἑλ-λη-νι-κή κοι-νό-τη-τα, ἡ ὁ-ποί-α ἀν-θοῦ-σε τόν και-ρό ἐ-κεῖ-νο. Τώ-ρα ἑλ-λη-νι-κές κοι-νό-τη-τες ὑ-πάρ-χουν στήν πρω-τεύ-ου-σα Κιν-σά-σα καί τήν συ-μπρω-τεύ-ου-σα Λου-μπου-μπάσ-σι.

Δί-πλα στόν Ἱ-ε-ρό Να-ό τοῦ Ἁ-γί-ου Γε-ωρ-γί-ου εἶ-ναι τά Γρα-φεῖ-α τῆς Ἱ-ε-ρα-πο-στο-λῆς καί οἱ ἀ-πο-θῆ-κες μέ τά ἀ-πα-ραί-τη-τα ἐ-κεῖ-να σκεύ-η καί ἀ-γα-θά γιά τήν Ἱ-ε-ρα-πο-στο-λή.

Κά-θε ἡ-μέ-ρα στίς 5:30 τό πρω-ΐ ση-μαί-νει τό ἐ-γερ-τή-ριο, καί ἀρ-χί-ζει νά βου-ΐ-ζει σι-γά-σι-γά ἡ ζω-ή στήν Κο-μιτ-τέ (Ἱ-ε-ρα-πο-στο-λή). Στίς 6:00 ἀρ-χί-ζει ὁ Ὄρ-θρος στόν Ἱ-ε-ρό Να-ό τοῦ Ἁ-γί-ου Γε-ωρ-γί-ου καί ἐ-άν εἶ-ναι κά-ποια ἑ-ορ-τή ἀ-κο-λου-θεῖ θεί-α Λει-τουρ-γί-α. Στίς 7:30 ἔ-χει τε-λει-ώ-σει ἡ Ἀ-κο-λου-θί-α. Στίς 7:00 μέ 7:30 ἀ-νοί-γουν τά Γρα-φεῖ-α τῆς Ἱ-ε-ρα-πο-στο-λῆς. Ὁ ἐ-πι-κε-φα-λῆς π. Με-λέ-τιος πα-ρα-δί-δει τά κλει-διά στούς ὑ-πευ-θύ-νους, πα-ρου-σιά-ζει τό πρό-γραμ-μα τῆς ἡ-μέ-ρας καί μοι-ρά-ζει τίς ἐρ-γα-σί-ες στούς ἑ-κα-τόν πε-νή-ντα (150) ἐρ-γα-ζο-μέ-νους, Ἱ-ε-ρεῖς, δα-σκά-λους, ἐρ-γά-τες, ὁ-δη-γούς κλπ. Ὅ-λοι αὐ-τοί οἱ ἄν-θρω-ποι μι-σθο-δο-τοῦ-νται ἀ-πό τήν Ἱ-ε-ρα-πο-στο-λή μέ μι-σθό πού κυ-μαί-νε-ται ἀ-πό 40 ἕ-ως 100 δολ. τόν μή-να, ἀ-νά-λο-γα μέ τήν προ-ϋ-πη-ρε-σί-α καί τήν οἰ-κο-γε-νεια-κή κα-τά-στα-ση. Τά χρή-μα-τα αὐ-τά προ-έρ-χο-νται ἀ-πό δω-ρε-ές ἀ-πό ἄλ-λες Ἐκ-κλη-σί-ες, ἀ-πό Μη-τρο-πό-λεις τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας τῆς Ἑλ-λά-δος, ἀ-πό τήν Ἀ-πο-στο-λι-κή Δια-κο-νί-α, ἀ-πό τήν Ἱ-ε-ρά Μο-νή Ὁ-σί-ου Γρη-γο-ρί-ου Ἁ-γί-ου Ὄ-ρους καί ἄλ-λες Ἱ-ε-ρές Μο-νές, ἀ-πό τόν Σύλ-λο-γο τῆς Θεσ-σα-λο-νί-κης «Ἅ-γιος Κο-σμᾶς ὁ Αἰ-τω-λός» μέ πρό-ε-δρο τόν κ. Ἀσ-λα-νί-δη, ἀ-πό διά-φο-ρους Συλ-λό-γους καί ἰ-δι-ῶ-τες πού ἐν-δια-φέ-ρο-νται καί βο-η-θοῦν τό ἱ-ε-ρα-πο-στο-λι-κό ἔρ-γο. Στήν Ἱ-ε-ρα-πο-στο-λή ἀ-νή-κει καί ἕ-να ἀ-γρό-κτη-μα μέ κα-λα-μπό-κι, ἀ-πό τό ὁ-ποῖ-ο ἔ-χει ἕ-να μι-κρό ἔ-σο-δο. Στούς ἐρ-γα-ζο-μέ-νους στήν Ἱ-ε-ρα-πο-στο-λή χο-ρη-γεῖ-ται καί ἀ-λεύ-ρι ὡς συ-μπλή-ρω-μα στόν μι-σθό τους.

Τόν π. Με-λέ-τιο βο-η-θοῦν στό ἔρ-γο τῆς διοί-κη-σης τῆς Ἱ-ε-ρα-πο-στο-λῆς καί ὁ Ἀρ-χι-ε-ρα-τι-κός Ἐ-πί-τρο-πος π. Θε-ό-φι-λος, «τό μά-τι καί τό αὐ-τί», ἡ κ. Θε-α-νώ πού εἶ-ναι ἡ «μητέρα»τῆς Ἱ-ε-ρα-πο-στο-λῆς καί τό Ἐκ-κλη-σια-στι-κό Συμ-βού-λιο (Κο-μι-τέ).

Ὑ-πό τήν ὑ-πευ-θυ-νό-τη-τα τῆς Ἱ-ε-ρα-πο-στο-λῆς καί τοῦ ἐ-πι-κε-φα-λῆς της π.

Με-λε-τί-ου εἶ-ναι ἡ προ-ε-τοι-μα-σί-α τῶν νέ-ων Ἐ-νο-ρι-ῶν, τοῦ κτι-σί-μα-τος τῶν νέ-ων Ἐ-νο-ρια-κῶν Να-ῶν, ἡ προ-ε-τοι-μα-σί-α τῶν νέ-ων Πρε-σβυ-τέ-ρων, τῶν Σχο-λεί-ων καί Ἰ-α-τρεί-ων πού πλαι-σι-ώ-νουν κά-θε Ἐ-νο-ρί-α.

Στήν Ἱ-ε-ρα-πο-στο-λή γί-νε-ται τα-κτι-κά ἡ κα-τή-χη-ση, μέ κέ-ντρο τόν Ἱ-ε-ρό Να-ό τοῦ Ἁ-γί-ου Γε-ωρ-γί-ου. Ἀ-πό τόν π. Με-λέ-τιο κά-θε Κυ-ρια-κή γί-νε-ται τό θεῖ-ο Κή-ρυγ-μα, κά-θε Πέ-μπτη ἡ ὁ-μι-λί-α γιά τούς ἄν-δρες, συ-νά-ξεις Ἁ-γί-ας Γρα-φῆς, καί σέ ὅ-λες τίς Ἐ-νο-ρί-ες ἀ-πό τούς κα-τά τό-πους Ἱ-ε-ρεῖς τους. Ἡ κ. Θε-α-νώ ἔ-χει ὑ-πό τήν ὑ-πευ-θυ-νό-τη-τά της τήν ὁ-μι-λί-α στίς νέ-ες μη-τέ-ρες (50-60 μη-τέ-ρες), κά-θε Τε-τάρ-τη, τήν ὁ-μι-λί-α στήν Σχο-λή Οἰ-κο-κυ-ρι-κῶν καί Ἀ-ναλ-φά-βη-των (250-300 κο-ρί-τσια) κά-θε Πα-ρα-σκευ-ή, καί τήν ὁ-μι-λί-α στίς ὑ-πο-ψή-φι-ες δα-σκά-λες (100 πε-ρί-που) κά-θε Σάβ-βα-το.

Στίς ἀ-πο-μα-κρυ-σμέ-νες Ἐ-νο-ρί-ες δη-μιουρ-γεῖ-ται τό με-γά-λο πρό-βλη-μα μέ τίς με-τα-κι-νή-σεις. Ξε-κι-νᾶ τό Κλι-μά-κιο τῆς Ἱ-ε-ρα-πο-στο-λῆς ἀ-πό τό κέ-ντρο μέ ὅ-λα τά χρει-ώ-δη καί δέν ξέ-ρου-ν πό-τε θά φτά-ση, πό-τε καί πῶς θά ἐ-πι-στρέ-ψη».

Ἐπίσης, ἀπό ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία τοῦ Ἱερομονάχου Ἱεραποστόλου π. Νικολάου Γρηγοριάτη («Ἐκκλησιαστική Παρέμβαση», τεῦχος 151, Φεβ. 2009) μαθαίνουμε τό ἑξῆς γιά τήν μητέρα Θεανώ:

«Ση-μα-ντι-κή εἶ-ναι ἡ προ-σφο-ρά τῆς κ. Θε-α-νῶς Μουσ-δε-λε-κί-δου ἀ-πό τήν Ἔ-δεσ-σα, γνω-στῆς ὡς “Μη-τέ-ρα Θε-α-νώ”. … Ἡ κυ-ρί-α Θε-α-νώ Μουσ-δε-λε-κί-δου εἶ-ναι πο-λύ-τι-μος συ-νερ-γά-της τοῦ Ἱ-ε-ρα-πο-στο-λι-κοῦ Κλι-μα-κί-ου Κο-λου-έ-ζι ἐ-πί μί-α 20ετία. Εἶ-ναι οἰ-κο-νό-μος τῆς Ἱ-ε-ρα-πο-στο-λῆς ἐ-κεῖ κα-θώς καί κα-τη-χή-τρια στίς μα-θή-τρι-ες τῶν Ἐκ-παι-δευ-τη-ρί-ων. Συ-νά-ζει τίς γυ-ναῖ-κες τῆς Ὀρ-θο-δό-ξου Ἐκ-κλη-σί-ας καί κά-νουν ἐ-ξορ-μή-σεις στίς φυ-λα-κές, στά Νο-σο-κο-μεῖ-α καί ὅ-που ἀλ-λοῦ χρειά-ζε-ται, δια-νέ-μο-ντας τρό-φι-μα, ρου-χι-σμό καί γε-νι-κά κά-νο-ντας φι-λαν-θρω-πί-α. Δι-καί-ως τῆς ἔ-χει ἀ-πο-νε-μη-θῆ ὁ τίτ-λος “Μη-τέ-ρα Θε-α-νώ” ἤ “Μά-μα Θε-α-νώ”, ὅ-πως τήν ἀ-πο-κα-λοῦν οἱ ντό-πιοι».

Οἱ δυσκολίες τῆς ἱεραποστολικῆς της προσπάθειας ἦταν πολλές. Ἡ ἴδια διηγεῖται μιά ἀπό αὐτές:

«Στίς 5 Νοεμβρίου 1990, σέ μιά ἐξόρμηση τοῦ Κλιμακίου πηγαίνοντας πρός τό Λικάσι, στήν ἐπιστροφή πρός Κολουέζι, σέ μια στροφή, τουμπάρει τό ἀμάξι καί παίρνει ἀρκετές στροφές. Ὁ π. Μελέτιος καί ὁ ὁδηγός φοροῦσαν τίς ἀσφαλιστικές ζῶνες καί δέν πάθανε τίποτε, βγήκανε ἀπό τό ἀμάξι. Ἐγώ καί ἡ ἀδελφή Ξένη βρισκόμασταν στά πίσω καθίσματα. Ἡ Ξένη ἐπίσης βγαίνει καλά, ἐγώ

καταπλακωμένη, τραυματισμένη στό κεφάλι καί στήν πλάτη, περιμένοντας νά πεθάνω. Ξαφνικά μέ τραβᾶνε ἔξω, πάλι στή ζωή. Νά! καί περνᾶ ἕνα φορτηγό αὐτοκίνητο και μέ πηγαίνουν κατ' εὐθείαν στό Νοσοκομεῖο, στό Λικάσι. Μένω στήν "Ἐντατική", ξένη στούς ξένους, μέ τόν ἄγγελο φύλακά μου. Ἦταν θέλημα Θεοῦ, ἀφοῦ μαρτύρησα καί ἔχυσα τό αἷμα μου. Ἡ ραφή πού ἔγινε στό μέτωπό μου ἦταν σάν νά φοροῦσα ἀκάνθινο στεφάνι...» (tastv.gr).

Ἡ Ἱεραποστολή ἔχει πολλές θυσίες. Κατά τήν διήγησή της «εἴχαμε, ὅπως εἶναι ἐπόμενο, ποικίλα προβλήματα· διανυκτερεύσεις στό δάσος, χαμένοι στή ζούγκλα, βουτηγμένοι στούς βάλτους, πεζοπορίες, κατεστραμμένες γέφυρες. Ὅλα πρός δόξαν Θεοῦ! Ταπεινά τά ἀποδεχόμαστε» (tastv.gr).

Ἡ «μητέρα» Θεανώ Μουσδελεκίδου-Ἀντωνιάδου ἔγραψε πράγματι μιά θαυμάσια ἱστορία στό ἔργο τῆς Ἱεραποστολῆς στήν Ἀφρική. Δέν ὑπολόγισε ἀσθένειες, πολέμους, δυσκολίες καί αὐτόν τόν θάνατο. Τήν δραστηριότητα καί τό ἔργο της τό γνωρίζει καλύτερα ἀπό ὅλους ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κατάνγκα-Κονγκό κ. Μελέτιος καί ἀσφαλῶς θά γραφοῦν πολλά γιά τό ἔργο αὐτό.

Ὅταν ἤμουν στήν Ἔδεσσα καί συνεργαζόμουν μαζί της, δέν μποροῦσα νά διανοηθῶ τό θάρρος της καί τήν ἀποφασιστικότητά της νά φύγη ἀπό τήν Ἑλλάδα καί νά μεταβῆ στήν Ἀφρική, νά ἀφήση τούς συγγενεῖς της, τό γνώριμο περιβάλλον της, τήν ὄμορφη Ἔδεσσα, ὅπου μεγάλωσε, καί νά πετάξη στό ἄγνωστο μέ τίς πολλές δυσκολίες, καί τελικά νά κοιμηθῆ καί νά ἐνταφιασθῆ στήν Ἀφρική, ἀναμένοντας τήν μελλοντική ἀνάσταση τῶν νεκρῶν γιά νά λάβη τόν στέφανο τῆς ζωῆς. Ὁ ἀείμνηστος π. Κοσμᾶς Γρηγοριάτης, θέτοντας τό ἐρώτημα «τί σημαίνει Ἱεραποστολή;», ἀπαντοῦσε: «Νά πεθάνης στήν Ἀφρική». Αὐτό ἐνέπνεε καί ἐκείνη καί αὐτό ἔγινε στήν ζωή της.

Τήν θαύμαζα τήν «μητέρα», τήν «μάμα», ὅπως τήν ἀποκαλοῦσαν «τά μαυράκια της», Θεανώ Μουσδελεκίδου καί τήν ζήλευα, καί ἀκόμη τήν ζηλεύω, πού ἀκολούθησε αὐτό τό δύσκολο ἔργο μέ ἐνθουσιασμό μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς της καί εἰσῆλθε στήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἡ μνήμη της θά εἶναι αἰώνια, θά τήν ἀγαποῦν καί τά «μαυράκια» της καί οἱ λευκοί οὐράνιοι ἄγγελοι, ἀλλά καί ὅλοι ἐμεῖς πού τήν γνωρίσαμε καί συμμετείχαμε σέ ἕναν βαθμό στούς εὐγενεῖς πόθους της.

Φεβρουάριος 2020